

Sygn. akt II Ca 1299/17

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Blumczyńska

Sędziowie: SO Agnieszka Śliwa (spr.)

SR del. do SO Joanna Mataczyńska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Nadolska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z wniosku K. S.

przy udziale D. S.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wniesionej przez uczestnika postępowania

od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Złotowie

z dnia 10 lipca 2017 r.

sygn. akt I Ns 36/16

postanawia:

oddalić apelację.

Agnieszka Śliwa Ewa Blumczyńska Joanna Mataczyńska

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 18 stycznia 2016 r. (data wpływu) K. S. wystąpiła o podział majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika D. S., wskazując, iż w skład tego majątku wchodzi działka gruntowa zabudowana garażem i budynkiem mieszkalnym, numer działki (...), położona w (...), dla której Sąd Rejonowy w Z. prowadzi księgę wieczystą nr (...) o wartości 350.000 zł. Nadto domagała się ustalenia, że w skład majątku wspólnego wchodzi oznaczone przez wnioskodawczynię ruchomości o łącznej wartości 64.599 zł oraz odprawa z wojska, którą otrzymał uczestnik postępowania o wartości 290.000 zł. Wnioskodawczyni przedstawiła proponowany sposób podziału majątku, mający polegać na przyznaniu uczestnikowi postępowania na wyłączną własność ww. nieruchomości oraz na przyznaniu poszczególnych ruchomości wnioskodawczyni i uczestnikowi, za spłatą jej udziału w kwocie 351.374,50 zł.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że strony pozostawały w związku małżeńskim od dnia 27 sierpnia 2011 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile, na mocy którego małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód. W trakcie trwania małżeństwa strony nie zawierały umów

majątkowych małżeńskich. Do majątku wspólnego weszła nieruchomości, odprawa z wojska i ruchomości wskazane w petitum wniosku. Wnioskodawczyni wskazała, iż otrzymaną odprawę z wojska w kwocie 290.000 zł uczestnik częściowo przeznaczył na remont nieruchomości, a pozostała kwotę na alkohol i inne przyjemności. Strony próbowały dojść do porozumienia co do sposobu podziału majątku wspólnego, jednak nie udało im się wypracować wspólnego zgodnego stanowiska.

W odpowiedzi na wniosek z dnia 14 marca 2016 roku (data wpływu) uczestnik zakwestionował wartość nieruchomości przedstawioną przez wnioskodawczynię, domagając się pomniejszenia wartości o wysokość ciężącego na tej nieruchomości zobowiązania hipotecznego według wartości hipoteki na dzień orzekania. Wartość nieruchomości według uczestnika wynosi 280.000 zł. Uczestnik wniósł o ustalenie, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi kwota 100.000 zł z tytułu nakładu z majątku wspólnego na majątek odrębny wnioskodawczyni, polegającego na spłacie zobowiązania obciążającego majątek odrębny wnioskodawczyni z podziału majątku wspólnego K. S. i Z. M., ponadto wymienił szereg innych ruchomości stanowiących wyposażenie domu. Uczestnik domagał się także ustalenia, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi środki pieniężne zgromadzone przez wnioskodawczynię na rachunkach bankowych, kontach inwestycyjnych, maklerskich, w II lub III filarze, na lokatach itp. w kwocie ok. 15.000 zł, które zostały wyprowadzone przez wnioskodawczynię z majątku wspólnego. Uczestnik wniósł również o ustalenie, że nie wchodzi do majątku wspólnego określone przez niego ruchomości oraz odprawa mieszkaniowa w kwocie 297.903,60 zł. Przedstawił proponowany sposób podziału majątku wspólnego poprzez przyznanie wnioskodawczyni i uczestnikowi na wyłączną własność określonych ruchomości, wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika 1/2 z kwoty 100.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonania nakładów do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika 76.500 zł z odsetkami ustawowymi od 20 lipca 2012 r. do dnia zapłaty z tytułu spłaty wspólnego zobowiązania kredytowego w Banku (...) SA ze środków stanowiących majątek osobisty uczestnika. Ponadto uczestnik w odpowiedzi na wniosek o podział majątku wspólnego domagał się ustalenia przez Sąd nierównych udziałów w majątku wspólnym w proporcji 75% uczestnik D. S., a 25% wnioskodawczyni K. S., a to w związku z tym, że z dochodów z majątku wspólnego stron wnioskodawczyni wyprowadzała co roku 55% i przeznaczała je na cele niezwiązane z rodziną bez zgody uczestnika.

W piśmie z dnia 24 maja 2016 r. (data wpływu) wnioskodawczyni podtrzymała swoje stanowisko wyrażone we wniosku. Wnioskodawczyni nie wyraziła zgody na ustalenie wartości nieruchomości w kwocie przedstawionej przez uczestnika, zaprzeczyła również by nakłady w kwocie 100.000 złotych zostały poczynione z majątku wspólnego na spłatę zobowiązania wnioskodawczyni oraz zaprzeczyła, by do majątku wspólnego wchodził samochód P. (...) oraz telewizor P., a także zaprzeczyła, by w skład majątku wchodziły jakiegokolwiek środki zgromadzone przez wnioskodawczynię na rachunkach bankowych, kontach inwestycyjnych, maklerskich, w II lub III filarze, na lokatach itp. w kwocie ok. 15.000 zł. Wnioskodawczyni wskazała, iż podtrzymuje stanowisko, że piec c.o., baterie słoneczne „solary”, szafy (...), zestaw łazienkowy, kabina prysznicowa, zabudowa kuchenna, wchodzi w skład majątku wspólnego, jednakże jako stanowiące część składową domu powinny być wycenione łącznie z nieruchomością, jak to wskazuje uczestnik. W pozostałym zakresie wnioskodawczyni podtrzymała swoje stanowisko. Wnioskodawczyni wniosła także o oddalenie wniosku uczestnika o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym jako całkowicie bezzasadnego.

Uczestnik pismem z dnia 27 września 2016 r. modyfikował i rozszerzał: wnioski dotyczące składników majątku wspólnego małżeńskiego stron, jak również wnioski dotyczące nakładów, ponoszenia wszelkich wydatków przez uczestnika na majątek wspólny małżeński stron, nierównych udziałów w majątku wspólnym małżeńskim stron, wnioski dotyczące nakładów uczestnika na majątek wspólny małżeński, nieruchomości wspólną z tytułu umowy kredytu na zakup nieruchomości w 2010 r. przed powstaniem wspólności majątkowej małżeńskiej oraz wnioski dotyczące nakładów uczestnika na nieruchomości wspólną stron po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej.

Postanowieniem wstępnym z dnia 10 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Złotowie oddalił wniosek uczestnika D. S. o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym wnioskodawczyni K. S. i uczestnika.

Sąd Rejonowy wydał powyższe orzeczenie w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

K. S. i D. S. zawarli związek małżeński w dniu 26 sierpnia 2011 r. przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w K.. Umowy małżeńskiej majątkowej nie zawierali. Nie mieli ze związku małżeńskiego dzieci. Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. wydanym w sprawie XIV C 1125/15 Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P. rozwiązał przez rozwód bez orzekania o winie małżeństwo D. S. z K. S.. Wyrok uprawomocnił się dnia 8 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy ustalił, że przed zawarciem związku małżeńskiego strony w dniu 11 marca 2010 r. zawarły umowę przedwstępną dotyczącą nieruchomości zabudowanej garażem i budynkiem mieszkalnym, numer działki (...), położonej w Ż. (...), dla której Sąd Rejonowy w(...) prowadzi księgę wieczystą o numerze Kw (...). Następnie w dniu 27 maja 2010 r. została zawarta umowa przenosząca własność nieruchomości wyłącznie na uczestnika. W dniu 30 kwietnia 2010 r. strony zawarły umowę kredytu na zakup domu w Ż. z Bankiem (...) S.A. Dnia 20 grudnia 2011 roku uczestnik przeniósł w drodze darowizny całą nieruchomość do majątku wspólnego swojego i wnioskodawczym. Na nieruchomości jest ustanowione ograniczone prawo rzeczowe, w postaci hipoteki zwykłej o wartości 330.000 zł i hipoteki kaucyjnej w wysokości 165.000 zł na rzecz (...) Bank S.A.

Sąd Rejonowy ustalił, że jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego w 2011 r. uczestnik założył „solary” na dachu domu, w celu modernizacji budynku i uzyskania oszczędności w poborze ciepła.

Następnie Sąd ten wskazał, że dnia 28 czerwca 2011 r. uczestnik dokonał likwidacji lokaty, w związku z czym otrzymał kwotę 5.068,81 złotych.

Decyzją z dnia 13 lipca 1994 r. numer (...) została z kolei przyznana uczestnikowi osobna kwatery stała, na mocy której uczestnikowi przyznano prawo do zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym na Os. (...) (...) w M.. Przedmiotowy lokal został zdany w dniu 16 kwietnia 2010 r. W dniu 4 listopada 2011 r. rozkazem personalnym nr (...) Dowódcy (...) uczestnik został zwolniony z zawodowej służby wojskowej z dniem 30 listopada 2011 r. W związku z powyższym uczestnik złożył wniosek o wypłatę odprawy mieszkaniowej. W dniu 27 lutego 2012 r. decyzją nr (...), przyznano wypłatę odprawy mieszkaniowej, na którą uczestnik wniósł odwołanie. Organ odwoławczy uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. Decyzją nr (...) z dnia 29 czerwca 2012 r. przyznano uczestnikowi odprawę mieszkaniową w wysokości 297.903,50 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że uczestnik dokonał częściowej spłaty wspólnego kredytu stron zaciągniętego na dom z otrzymanej odprawy mieszkaniowej.

Następnie Sąd ten wskazał, że dnia 3 marca 2014 r. córka wnioskodawczynie M. B. darowała wnioskodawczynie kwotę 100.153 zł.

Wnioskodawczynie w dniu 23 maja 2012 r. zawarła umowę o dzieło nr (...) dotyczącą wykonania mebli kuchennych za wynagrodzeniem w kwocie 11.500 zł brutto.

Wnioskodawczynie w dniu 24 czerwca 2013 r. nabyła samochód używany P. (...) za kwotę 17.900 złotych, również tego samego dnia wnioskodawczynie zawarła umowę nr (...) za przyjęty do sprzedaży komisowej przez (...) komis (...)samochód M. (...), który został sprzedany za kwotę 6.500 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczynie posiadała środki pieniężne zgromadzone w ramach funduszu inwestycyjnego (...) subfundusz pieniężny. Złożyła zlecenie nabycia 6 lutego 2013 r. na sumę 10.000 zł netto, natomiast zlecenie odkupienia środków złożyła 11 czerwca 2013 r. na sumę 10.086,51 zł netto. Posiadała także umowę lokaty terminowej nr (...) w (...)Bank, która została zawarta w dniu 18 listopada 2015 r. na kwotę 20.000 zł z oprocentowaniem 1,5% w skali roku. Zawarła także umowę kredytową nr (...) z dnia 2 września 2015 r. na kwotę 4.800 zł. Natomiast w Kasie Zapomogowo-Pożyczkowej (...) w P. wnioskodawczynie miała przyznawane pożyczki zawarte: 2 marca 2012 r. w wysokości 3.000 zł, 4 marca 2014 r. w wysokości 4.000 zł, 3 sierpnia 2015 r. w wysokości 9.000

zł. Pismem z dnia 1 czerwca 2015 r. wnioskodawczyni wniosła także o pokrycie wkładem pożyczki w kwocie 920 zł. Stan wkładów do Kasy na dzień 30 czerwca 2016 r. wynosił 2.780 zł, a zadłużenie z tytułu pożyczki wynosiło 6.000 zł. Wnioskodawczyni posiadała także umowę ubezpieczenia potwierdzoną polisą nr (...), która została przedłużona od dnia 7 lipca 2010 r. na kwotę 9.049,86 zł. Wnioskodawczyni posiadała również lokatę ubezpieczeniową o nr polisy (...), która obowiązywała w okresie od 7 lipca 2008 r. do 8 stycznia 2013 r. Wartość wykupu polisy na dzień 25 sierpnia 2011 r. wynosiła 9.250,28 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczyni w trakcie trwania małżeństwa pracowała i nadal pracuje w (...) w Z. na stanowisku starszego aprobanta. W roku 2014 uzyskała dochód po odliczeniu dochodu zwolnionego, strat i składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 43.070 zł, natomiast w roku 2015 dochód po odliczeniach wyniósł 37.127,54 zł. W trakcie trwania małżeństwa wnioskodawczyni zarabiała 3.000 zł brutto oraz otrzymywała 1.000 zł świadczenia na siostrzenicę, dla której była rodziną zastępczą. Oprócz podstawowego wynagrodzenia wnioskodawczym otrzymała:

- dodatkowe wynagrodzenie roczne w kwocie 2.075,41 zł,
- dodatkowe wynagrodzenie roczne w kwocie 2.131,83 zł,
- dodatkowe wynagrodzenie roczne w kwocie 2.096,62 zł.
- dodatkowe wynagrodzenie roczne w kwocie 2.100,95 zł
- nagrodę jubileuszową w kwocie 4.920,00 zł
- nagrody z funduszu motywacji w łącznej kwocie 5.031,38 zł.
- nagrody z funduszu wynagrodzeń w łącznej kwocie 8.161,09 zł
- nagrody z funduszu nagród w łącznej kwocie 2.592,07 zł
- nagrodę kwartalną w kwocie 279,09 zł otrzymaną 28.11.2013r.
- dofinansowanie do wczasów pod gruszą w kwocie 375,00 zł
- nagrodę z funduszu oszczędności w kwocie 759,91 zł otrzymaną 31.03.2015r.
- wczasy pod gruszą w kwocie 478 zł otrzymane 31.08.2015r.

Odnośnie uczestnika, Sąd Rejonowy wskazał, że uczestnik jeszcze przez kilka miesięcy po zawarciu związku małżeńskiego pracował jako żołnierz zawodowy, wówczas otrzymywał 3.800 zł wynagrodzenia, po czym przeszedł na emeryturę i otrzymuje z jej tytułu 3.000 zł netto. Dochód uczestnika w roku 2014 r. wyniósł 46.897,82 zł.

Uczestnik w dniu 11 września 2015 r. zawarł pożyczkę gotówkową w (...) S.A. na kwotę 9.800 zł.

Sąd I instancji ustalił, że w czasie małżeństwa zarówno uczestnik, jak i wnioskodawczyni posiadali odrębne rachunki bankowe. Strony spłacały wspólnie zaciągnięty kredyt oraz dokonywały drobnych zakupów spożywczych. Uczestnik opłacał rachunki dotyczące: wywozu śmieci, wody, prądu, telewizji cyfrowej, ścieków, podatku od gruntów i nieruchomości oraz telefonu komórkowego. Uczestnik kupował także materiały budowlane. Natomiast wnioskodawczyni opłacała rachunki związane z telefonią komórkową oraz związane z zadłużeniem za limit wody, natomiast dopiero w listopadzie 2016 r. wnioskodawczyni dokonała zapłaty rachunku za prąd, następnie w grudniu dokonała zakupu węgla, a w styczniu i lutym 2017 r. opłaciła rachunki za prąd, wodę, podatek od nieruchomości a także dokonywała zakupu węgla i ubezpieczyła nieruchomość. W czerwcu 2016 r. wnioskodawczym zawarła umowę o świadczenie usług z (...)W trakcie trwania małżeństwa strony nabyły szereg ruchomości stanowiących wyposażenie domu.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny pod względem prawnym Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z przepisem art. 567 § 1 k.p.c. w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami sąd rozstrzyga także o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym oraz o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. W razie sporu co do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym sąd może w tym przedmiocie orzec postanowieniem wstępnym (art. 567 § 2 k.p.c.). Sąd może w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami wydawać postanowienia wstępne w takim zakresie, w jakim funkcjonują one przy wyrokach wstępnych. Przez przepis art. 13 § 2 k.p.c. znajdują zatem odpowiednie zastosowanie przepisy art. 318 § 1 i 2 k.p.c., stosownie do których sąd, uznając roszczenie za usprawiedliwione w zasadzie, może wydać wyrok wstępny tylko co do samej zasady, co do spornej zaś wysokości żądania – zarządzić dalszą rozprawę, bądź jej odroczenie. W razie zarządzenia dalszej rozprawy, wyrok co do wysokości żądania, jak również rozstrzygnięcie co do kosztów może zapaść dopiero po uprawomocnieniu się wyroku wstępnego.

Korzystając z wyżej wskazanej proceduralnej możliwości Sąd Rejonowy postanowieniem wstępnym rozstrzygnął o żądaniu uczestnika ustalenia nierównych udziałów stron w majątku wspólnym. Sąd Rejonowy wskazał, że przyjmując taką konstrukcję miał na celu dążenie do sprawnego przebiegu postępowania działowego. W dalszej kolejności przedmiotem orzekania będą nakłady oraz ruchome składniki majątku stron.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że regułą jest, iż od chwili ustania wspólności majątkowej małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym (art. 43 § 1 k.r.o.). Taka zasada odpowiada normalnemu układowi stosunków wzajemnych w małżeństwie, w którym dorobek jest z reguły owocem wspólnych starań obojga małżonków, niezależnie od tego w jakiej postaci starania te się przejawiają. Małżonkowie mogą jednak z ważnych przyczyn żądać ustalenia nierównych udziałów, czyli domagać się, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku (art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o.). Odejście od reguły wynikającej z art. 43 § 1 k.r.o. wymaga jednak, by wystąpiły ważne przyczyny, a stopień przyczynienia się do małżonków do powstania majątku wspólnego był różny. Ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym dopuszczalne jest jedynie w razie łącznego wystąpienia przesłanek wskazanych w zdaniu pierwszym art. 43 § 2 k.r.o., to jest w razie przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego w różnym stopniu oraz istnienia ważnych powodów, które uzasadniają ustalenie nierównych udziałów. Ciężar dowodu wykazania powyższych przesłanek - zgodnie z art. 6 k.c. - spoczywa na tym uczestniku postępowania, który zgłosił wniosek o ustalenie nierównych udziałów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02 października 1997 r., II KKN 348/997, Lex nr 479357). Jeżeli chodzi o ważne przyczyny, to Sąd Rejonowy wskazał, że chodzi zarówno o przyczyny o charakterze materialnym, jak również o powody natury etycznej, które sprawiają, że w danych warunkach równość udziałów małżonków w majątku wspólnym wyraźnie kolidowałoby z zasadami współżycia społecznego. Dla przyjęcia istnienia ważnych przyczyn przemawiających za odejściem od reguły równego udziału byłych małżonków w majątku wspólnym konieczne byłoby wykazanie naganego postępowania małżonka polegającego na tym, że w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynił się do powstania dorobku. Należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05 października 1974 r., III CRN 190/74, Lex nr 7598). Co do zaś różnego przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego Sąd Rejonowy wyjaśnił, że przepis art. 43 § 2 k.r.o. może mieć zastosowanie nie w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz tylko w tych wypadkach, gdy małżonek, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynia się do powstania dorobku stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1973 r., III CRN 227/73, OSNC 1974/11/189).

Okoliczności niniejszej sprawy zdaniem Sądu Rejonowego przemawiały przeciwko uwzględnieniu wniosku D. S. o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym. Sąd Rejonowy zaznaczył, że abstrahując od wyjątkowego charakteru powyższej regulacji, to na uczestniku, jak stronie domagającej się ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, spoczywał ciężar wykazania różnego stopnia przyczynienia się małżonków do powstania tego

majątku. Wykazanie tej okoliczności nie powodowałoby co prawda automatycznie uwzględnienia wniosku D. S., niemniej nakazywałoby dokonanie analizy drugiej z przesłanek, a mianowicie występowania w sprawie „ważnych przyczyn” przemawiających za takim rozstrzygnięciem. Tymczasem w ocenie Sądu Rejonowego uczestnik nie sprostał regule wyrażonej w art. 6 k.c., gdyż poprzestał na gołosłownych twierdzeniach o trwonieniu majątku przez wnioskodawczynię.

Sąd Rejonowy dostrzegł dysproporcję w wysokości rocznych dochodów stron, która wynika z różnicy w wysokości wynagrodzenia. Sąd ten zauważył, że gdyby więc podchodzić do tematu przyczynienia się do powstania majątku w czysto matematyczny sposób, można byłoby mówić o nierównych udziałach w majątku wspólnym. Idea przepisu o dopuszczalności ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym jest jednak inna, a wyjaśnił ją przystępnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CSK 553/12, Lex 1353257, w którym stwierdził: art. 43 § 2 k.r.o. określa dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, które muszą wystąpić łącznie i które pozostają do siebie w takim wzajemnym stosunku, że żadne „ważne powody” nie stanowią podstawy takiego orzeczenia, jeżeli stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego jest równy, a jednocześnie - nawet różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku nie stanowi podstawy ustalenia nierównych udziałów, jeżeli nie przemawiają za tym „ważne powody”. Zdaniem Sądu Rejonowego właśnie owych ważnych powodów w niniejszej sprawie brakuje. Nie są nimi gołosłowne twierdzenia o trwonieniu majątku, przy czym uczestnik nie wykazał, na czym miałyby polegać trwonienie majątku. Podał jedynie, że wnioskodawczym nie dokładała się do opłat rachunków związanych z utrzymaniem nieruchomości oraz ukrywała przed nim fakt posiadania lokat i otrzymywanego dodatkowego zatrudnienia. Wskazać należy, że zarówno wnioskodawczyni, jak i uczestnik zaciągali pożyczki, jednakże nie wyjaśnili, na jakie cele zostały zaciągnięte i jak zostały wydatkowane. Analizując sytuację majątkową stron Sąd I instancji doszedł nadto do przekonania, że reszta środków pochodzących z odprawy mieszkaniowej została przeznaczona na budowę i wykończenie domu uczestnika, a ewentualnie pewne kwoty, które pozostały zaliczone zostały na inne cele, ale cele znane i akceptowane przez obie strony. Analiza wyciągów wskazuje ponadto, że w wnioskodawczyni dokonywała zakupów artykułów spożywczych, natomiast uczestnik dokonywał opłat związanych z utrzymaniem nieruchomości. Na marginesie zauważyć należy, że wnioskodawczym dokonała zakupu węgla dopiero pod koniec 2016 r., również wówczas zaczęła ponosić ciężary związane z opłatami za utrzymanie domu. Wnioskodawczyni konsekwentnie twierdziła, że zajmowała się domem a pozyskane środki przeznaczała na zakup artykułów spożywczych.

Podsumowując Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do uznania sytuacji stron za wyjątkową, dla której przewidziany jest przepis art. 43 § 2 k.r.o. Ustalenia Sądu Rejonowego przeczą stanowisku o nagannym postępowaniu wnioskodawczym polegającym na tym, że w sposób rażący nie przyczyniała się do powstania dorobku, a dodatkowo go trwonila. W konsekwencji Sąd Rejonowy oddalił wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Apelacją z dnia 28 sierpnia 2017 r. (data wpływu) **uczestnik D. S.**, zaskarżył powyższe postanowienie wstępne w całości, zarzucając:

1) błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy:

a) polegające na pominięciu przy ustalaniu, zakresu przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego,

b) poprzez pominięcie, iż 80% wartości majątku wspólnego stanowiła własność zabudowanej nieruchomości położonej w Ż., w sytuacji gdy uczestnik umową darowizny z dnia 20 grudnia 2011 r. przeniósł własność nieruchomości z majątku odrębnego do majątku wspólnego stron oraz wartość nieruchomości została zwiększona ze względu na nakłady z majątku odrębnego uczestnika postępowania do majątku wspólnego,

c) poprzez pominięcie okoliczności, iż zgodnie z prezentowanym przez wnioskodawczynię stanowiskiem procesowym oraz jej oświadczeniami odnośnie składników majątku wspólnego, iż wnioskodawczyni nie wniosła do majątku wspólnego żadnych aktywów, a jedyną stroną, która zwiększała majątek podlegający podziałowi był uczestnik,

d) poprzez pominięcie w analizie dowodów okoliczności, iż wnioskodawczyni dokonała nakładu z majątku wspólnego na majątek odrębny w postaci spłaty zobowiązania w wysokości kwoty 100.000 zł tytułem spłaty wierzytelności wobec byłego męża w ramach podziału majątku dorobkowego pochodzącego z małżeństwa z p. B.,

e) w zakresie przyjęcia, iż wnioskodawczyni pomimo ustalonych zarobków oraz korzystania przez nią z odrębnego konta bankowego nie zgromadziła w trakcie trwania małżeństwa żadnych środków podlegających podziałowi,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 5 k.c. w zw. z art. 43 § 2 k.r.o., poprzez:

a) ich błędne zastosowanie i pominięcie zasady, iż ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym dopuszczalne jest w razie łącznego wystąpienia przesłanek wskazanych z zdaniu pierwszym art. 43 § 2 k.r.o., to jest w razie przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego w różnym stopniu oraz istnienia ważnych powodów, które uzasadniają ustalenie nierównych udziałów,

b) nie wzięcie pod uwagę w zakresie wyrokowania sytuacji, iż zgodnie z zasadami współżycia społecznego w sytuacji zatajania składników majątku znajdujących się w dyspozycji wnioskodawczyni, oraz wyprowadzania składników majątku dorobkowego takie zachowanie nie powinno korzystać z ochrony prawnej.

W świetle powyższego apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez ustalenie, że udziały stron w majątku wspólnym nie są równe i wynoszą 25% udziału K. S. oraz 75% udziału D. S., zasądzenie na rzecz uczestnika kosztów postępowania przed Sądem II instancji wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c.

Uzasadniając powyższe apelujący wskazał, iż Sąd I instancji skupił się wyłącznie na fakcie wejścia nieruchomości do majątku wspólnego na podstawie umowy o rozszerzeniu wspólności ustawowej z dnia 20 grudnia 2011 r., nie wyciągając w tym zakresie dalszych wniosków odnośnie przyczyniania się każdego z małżonków do zwiększenia majątku dorobkowego. Główny składnik majątku dorobkowego stron – nieruchomość położona w Ż. (...), weszła do majątku dorobkowego stron na podstawie umowy darowizny rozszerzającej wspólność ustawową na tę nieruchomość, zaś zwiększenie wartości nieruchomości nastąpiło poprzez fakt wydatkowania pieniędzy należących z majątku osobistego uczestnika oraz jego osobiste starania. W tej sytuacji zdaniem apelującego niezrozumiałe wydają się powody oraz argumenty Sądu I instancji, które w uzasadnieniu postanowienia pomijają sposób wejścia przedmiotowej nieruchomości do majątku wspólnego. Apelujący zaznaczył, iż stanowisko wnioskodawczyni w zakresie wskazywania składników majątku oraz zakresu jej przyczynienia się do powstania tego majątku jest niepełne. Nadto apelujący podniósł, iż wskazywana w trakcie postępowania dowodowego pożyczka na kwotę 100.000 zł od córki wnioskodawczyni przeznaczona na spłatę podziału majątku dorobkowego na rzecz poprzedniego męża wnioskodawczyni, jest de facto wyprowadzaniem środków pozyskanych w trakcie małżeństwa do majątku odrębnego – na spełnienie świadczenia należącego do jej majątku odrębnego. W ocenie apelującego trudno znaleźć zrozumienie w oparciu o zasady współżycia społecznego do twierdzenia, że wnioskodawczyni, która nie wskazuje zakresu swojego przyczynienia do powstania majątku dorobkowego, a żąda zasądzenia na swoją rzecz spłaty połowy środków uzyskanych do majątku wspólnego wyłącznie przez uczestnika, powinna korzystać z domniemania ustanowionego art. 43 k.r.o., bowiem może on mieć zastosowanie tylko w wypadkach gdy małżonek, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynia się do powstania dorobku stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, iż stosownie do art. 382 k.p.c. Sąd II instancji orzeka na podstawie materiału zebranego przed Sądem I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Jeżeli sąd ten nie uzupełnia postępowania dowodowego ani, po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia pierwszoinstancyjnego, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego orzeczenia. Wymienione obowiązki procesowe Sądu II instancji pozostają w związku także z

koniecznością rozpoznania sprawy w granicach apelacji, wynikającą z art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. Powinność rozpoznania sprawy w granicach apelacji oznacza między innymi nakaz wzięcia pod uwagę, rozważenia i oceny wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Związanie granicami apelacji oznacza też, że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Nie jest natomiast związany samą treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia, tj. mimo wniosku o uchylenie orzeczenia sąd odwoławczy może je zmienić. Sąd II instancji - bez podniesienia w apelacji lub w toku postępowania apelacyjnego odpowiedniego zarzutu - nie może wziąć z urzędu pod rozważenie uchybień prawu procesowemu, popełnionych przez sąd pierwszej instancji, choćby miały wpływ na wynik sprawy. Badanie przez Sąd II instancji naruszeń prawa procesowego jest ograniczone tylko do tych uchybień, które wyraźnie sformułował i zarzucił skarżący. Jedyne wyłom ustanowiony został w art. 378 § 1 zdanie drugie k.p.c., który nakazuje Sądowi II instancji w granicach zaskarżenia wziąć pod uwagę nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji (zob. też. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2009 r., IV CSK 350/08, LEX nr 487549, w wyroku z dnia 17 lipca 2008 r., II UK 347/07, LEX nr 497705, w wyroku z dnia 2 lipca 2008 r., II PK 7/08, LEX nr 497686, postanowienie z dnia 16 czerwca 2004 r., I CZ 40/04, LEX nr 194136).

Rozpatrując zatem sprawę w granicach apelacji stwierdzić trzeba, że chybione są zarzuty uczestnika co do błędnych ustaleń stanu faktycznego. Sąd Rejonowy dokonał, w oparciu o trafnie oceniony materiał dowodowy, prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy i w związku z tym na podstawie art. 382 k.p.c. Sąd Okręgowy uznaje je za własne. Również rozważania prawne Sądu Rejonowego są prawidłowe i Sąd Okręgowy je podziela. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, zgodny z dyspozycją normy z art. 233§1 k.p.c. dokonał oceny wiarygodności dowodów zebranych w sprawie i ocena ta w żadnym razie nie może zostać uznana za dowolną. Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów oparł swe ustalenia. Sąd ten wskazał też, jakim dowodom i z jakich przyczyn dał wiarę, a jakim, w jakiej części i z jakich przyczyn odmówił wiarygodności. Ocena ta jest prawidłowa. Apelujący nie podnosi zresztą zarzutu nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. naruszenia przepisu prawa procesowego - art. 233§1 k.p.c., a sąd odwoławczy - jak wskazano powyżej - nie bada takiego naruszenia z urzędu.

Całkowicie bezzasadny jest zarzut braku ustalenia, że główny składnik majątku dorobkowego w postaci nieruchomości, w przeważającej mierze (w 80%) jest wynikiem starań uczestnika, co miałoby świadczyć o nierówności udziałów w majątku wspólnym. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, w jaki sposób składnik ten wszedł do majątku wspólnego. Podkreślić trzeba, że w toku postępowania przed Sądem I instancji, uczestnik potwierdził twierdzenia wnioskodawczyni co do okoliczności nabycia przedmiotowej nieruchomości oraz pochodzenia środków na jej zakup. Wyjaśnienia wnioskodawczyni – uznane w tym zakresie za wiarygodne przez Sąd Rejonowy - znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, zresztą apelujący nie zarzucił Sądowi Rejonowemu błędnej, niezgodnej z art. 233§1 oceny dowodów, w tym zeznań stron. Sąd Rejonowy słusznie wskazał, iż strony wspólnie ustaliły, z obawy o ówczesną sytuację osobistą powódki związaną z podziałem majątku wspólnego z byłym mężem wnioskodawczyni Z. M., że mimo zamiaru wspólnego nabycia nieruchomości i podpisania przez wnioskodawczynię i uczestnika jako nabywców umowy przedwstępnej, ostatecznie nieruchomość nabędzie jedynie uczestnik, następnie wnosząc ją do majątku wspólnego po zawarciu przez nich związku małżeńskiego. Z analizy materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż intencją stron był wspólny zakup nieruchomości, co potwierdza choćby łączne zawarcie przez strony umowy przedwstępnej i umowy kredytowej na sfinansowanie jej zakupu, mimo ostatecznego zakupu nieruchomości wyłącznie przez uczestnika. Z wydruków z rachunków bankowych stron wynika też, że strony spłacały comiesięczne raty zaciągniętego kredytu po połowie, stosownie do aktualnej wysokości raty. Raty były opłacane z rachunku bankowego wnioskodawczyni, na który uczestnik przed terminem płatności przelewał środki odpowiadające około połowie wysokości aktualnej raty.

Bezspornym było, iż uczestnik dokonał częściowej spłaty – w kwocie 153.000 zł, wspólnego kredytu hipotecznego stron z otrzymanej odprawy mieszkaniowej. Jednak wskazać należy, iż charakter uzyskanej odprawy mieszkaniowej oraz ustalenie czy przedmiotowa odprawa wchodzi w skład majątku osobistego uczestnika czy wspólnego stron, będzie przedmiotem dalszego postępowania. Nawet jednak przy przyjęciu, iż odprawa mieszkaniowa stanowiła składnik majątku osobistego uczestnika, nie można na tej podstawie stwierdzić, iż jest dowodem nie tylko na różnicę w zakresie

przyczynienia się do powstania majątku wspólnego, lecz również na istnienie ważnych powodów przemawiających za ustaleniem nierównych udziałów. Uznania, że kwota odpłaty stanowiła majątek osobisty uczestnika może stanowić wyłącznie podstawę do stosownego jej rozliczenia jako spłaty wspólnego długu małżonków.

Zarzut apelującego odnośnie braku ustalenia przez Sąd Rejonowy pozorności zawartej przez wnioskodawczynię z córką M. B. pożyczki na kwotę około 100.000 zł celem spłaty wierzytelności wobec byłego męża, również należy uznać za chybiony. Po pierwsze czynność prawna, mocą której doszło do przekazania środków między córką wnioskodawczyni a wnioskodawczynią nie była pożyczką, a darowizną. Zaznaczyć przy tym należy, że apelujący swoich twierdzeń odnośnie pozorności tej czynności, w tym ukrycia pod umową darowizny innej czynności (jak np. pożyczki) w żaden sposób nie udowodnił, poprzestając na gołosłownych twierdzeniach. Tymczasem z zeznań M. B. oraz jej męża S. B., którym Sąd Rejonowy dał przymiot pełnej wiarygodności, jednoznacznie wynikają okoliczności związane z dokonaniem darowizny na rzecz wnioskodawczyni. Apelujący z kolei, podważając ustalenia faktyczne Sądu I instancji - jak wcześniej zauważono - nie podniósł zarzutu naruszenia art. 233§1 k.p.c. Potwierdzając prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w analizowanej kwestii, wskazać należy, że w aktach sprawy znajduje się dowód przelewu, jak i wydruk z rachunku bankowego wnioskodawczyni, z których wynika zarówno fakt wpływu w dniu 6 marca 2014 r. kwoty 100.155 zł na konto wnioskodawczyni od M. B., jak i następnie 10 marca 2014 r. przelew kwoty 100.153 zł przez wnioskodawczynię na konto byłego męża Z. M.. Nadto fakt dokonania tej darowizny został zgłoszony do Urzędu Skarbowego, co również znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym – informacji z Urzędu Skarbowego w Z.. W świetle powyższego wnioskodawczyni należycie wykazała skąd posiadała środki na spłatę udziału byłego męża w związku z dokonanym podziałem majątku, zaś apelujący zarówno przed Sądem I instancji, jak i w toku postępowania apelacyjnego, swoich twierdzeń co do pozorności przedmiotowej czynności prawnej, jak i dokonania przez wnioskodawczynię spornej spłaty rzeczywiście ze środków z majątku wspólnego nie poparł żadnymi dowodami.

Bezzasadne są również zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych poprzez brak ustalenia zakresu przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego, pominięcie że wnioskodawczyni nie wniosła do majątku wspólnego żadnych aktywów, a nadto pomimo ustalonych zarobków oraz korzystania z odrębnego konta bankowego nie zgromadziła w trakcie trwania małżeństwa żadnych środków podlegających podziałowi.

Sąd Rejonowy poczynił w oparciu o materiał dowodowy szerokie ustalenia co do zakresu przyczyniania się małżonków do powstania majątku. W tym kontekście wskazał na uzyskiwane przez nich dochody i wyjaśnił, że obie strony, w tym wnioskodawczyni z dochodów niższych niż dochody uczestnika, dokonywali wydatków na bieżące potrzeby małżonków, w postaci zakupów, w tym środków spożywczych, ruchomości (wyposażenia domu), jak i na spłaty kredytu hipotecznego. Na uczestniku, który osiągał wyższe dochody, ciążył obowiązek dokonywania dodatkowo opłat związanych z utrzymaniem nieruchomości. Uczestnik zakupywał też materiały budowlane, a wnioskodawczyni zakupiła meble kuchenne. Apelujący skutecznie nie podważył ustaleń Sądu Rejonowego, że rolą wnioskodawczyni było zajmowanie się domem, jak i partycypacja w wydatkach w zakresie posiadanych sił i możliwości. Powyższe znajduje potwierdzenie również w wyciągach bankowych znajdujących się w aktach sprawy, na co zwrócił uwagę również Sąd Rejonowy. Przeczy to stanowisku uczestnika o nagannym postępowaniu wnioskodawczym polegającym na tym, że w sposób rażący nie przyczyniała się do powstania dorobku, a dodatkowo go trwonila.

Podkreślić trzeba, że uczestnik w żaden sposób nie wykazał swoich twierdzeń o tym, aby wnioskodawczyni wspólny majątek trwonila, ukrywała, wyzbywała się go, co też miało mieć wpływ na powstanie, gromadzenie i utrzymanie majątku. Zarzuty uczestnika co do zaboru mienia, jak wynika z dokumentów z akt II Kp 149/16, abstrahując od tego czy są prawdziwe, dotyczą okresu maja 2016 r., tj. po ustaniu małżeństwa i wspólności majątkowej, a zatem nie mogą mieć żadnego znaczenia dla oceny wielkości udziałów w majątku wspólnym. Dodać trzeba, że z niekwestionowanych ustaleń Sądu Rejonowego, mających oparcie w zebranych dowodach wynika, że oboje małżonkowie mieli osobne rachunki bankowe, lokaty, zaciągali w trakcie małżeństwa pożyczki, które spłacali z własnych dochodów. W toku postępowania nie zostało przy tym wykazane, aby zostały one wydatkowane na cele nieakceptowane przez drugiego małżonka i nieuzasadnione, w tym niezwiązane z potrzebami rodziny, którym można by przypisać zarzut trwonienia. Nadmienić trzeba, że w razie wykazania w toku postępowania wyzbycia się przez jednego małżonka, z pominięciem drugiego, jakiegось składnika majątku wspólnego (w tym pobrania i przeznaczenia wspólnych środków małżonków na własne

cele niezwiązane z utrzymaniem własnym czy majątku wspólnego i zaspokajaniem potrzeb rodziny), drugi małżonek może domagać się dokonania stosownych rozliczeń (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 866/14).

W prawidłowo ustalonym przez Sąd Rejonowy stanie faktycznym, Sąd Okręgowy podzielił ocenę tego Sądu co do braku wystąpienia łącznie obu przesłanek z art. 43 § 2 k.r.o. warunkujących ustalenie nierównych udziałów w przedmiotowej sprawie. Ustosunkowując się więc do zarzutu apelacyjnego dotyczącego naruszenia art. 43 § 2 k.r.o. w zw. z art. 5 k.c. wskazać należy, że apelujący prawidłowo akcentuje przesłanki zastosowania ww. przepisu wskazując, iż ma on zastosowanie „nie w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz tylko w tych wypadkach gdy małżonek, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynia się do powstawania dorobku stosownie do posiadanych sił i możliwości”. Sąd Rejonowy również w sposób prawidłowy wyjaśnił, iż odejście od reguły wynikającej z art. 43 § 1 k.r.o. wymaga, by wystąpiły ważne przyczyny, a stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego był różny. Ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym dopuszczalne jest jedynie w razie łącznego wystąpienia przesłanek wskazanych w zdaniu pierwszym art. 43 § 2 k.r.o., to jest w razie przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego w różnym stopniu oraz istnienia ważnych powodów, które uzasadniają ustalenie nierównych udziałów. Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż jeżeli chodzi o ważne przyczyny, to chodzi zarówno o przyczyny o charakterze materialnym, jak również o powody natury etycznej, które sprawiają, że w danych warunkach równość udziałów małżonków w majątku wspólnym wyraźnie kolidowałoby z zasadami współżycia społecznego. Dla przyjęcia istnienia ważnych przyczyn przemawiających za odejściem od reguły równego udziału byłych małżonków w majątku wspólnym konieczne byłoby wykazanie nagannego postępowania małżonka polegającego na tym, że w sposób rażący lub uporczywy nie przyczyniał się do powstania dorobku. Nie jest możliwe zdefiniowanie pojęcia ważnych powodów, o tym bowiem, czy istnieją one w konkretnej sprawie, decyduje ocena całokształtu okoliczności danej sprawy. W piśmiennictwie przyjmuje się, że sytuacja taka istnieje w wypadku trwonienia majątku, porzucenia przez małżonka rodziny, gdy przy wspólnym pożyciu małżonków jeden z nich w sposób naganny, zaniedbując swe obowiązki względem rodziny, nie przyczynia się do powstania majątku wspólnego lub za ważną przyczynę można uznać także długotrwałą separację małżonków. Co do zaś różnego przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego wskazać należy, że przepis art. 43 § 2 k.r.o. może mieć zastosowanie nie w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz tylko w tych wypadkach, gdy małżonek, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynia się do powstania dorobku stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1973 r., sygn. akt III CRN 227/73, OSNC 1974/11/189). O stopniu przyczynienia się małżonków decydują nie tylko ich działania zarobkowe, ale całokształt starań o założoną przez zawarcie małżeństwa rodzinę i o zaspokojenie jej potrzeb. Tym samym decydującego znaczenia nie ma sama wysokość zarobków lub innych dochodów. Istotne natomiast jest, czy środkami tymi małżonkowie racjonalnie zarządzają, zwłaszcza czy ich lekkomyślnie nie trwonią. Przy tym zgodnie z art. 43§3 k.r.o przy ocenie, w jakim stopniu każde z małżonków przyczyniło się do powstania majątku wspólnego, uwzględnia się także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym. Dodatkowo różny stopień przyczynienia się do powstania majątku wspólnego jest prawnie istotny tylko wtedy, gdy różnica ta jest znaczna albo przynajmniej wyraźnie uchwytana (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2003 r., IV CKN 278/01, OSNC 2004/9/146) – co w niniejszej sprawie nie ma miejsca.

W okolicznościach niniejszej sprawy zatem nawet samo występowanie między stronami różnicy w wynagrodzeniu, nie mogłoby stanowić samodzielnej przesłanki warunkującej ustanowienie nierównych udziałów. Obie strony stosownie do posiadanych sił i możliwości pracowały, przyczyniały się do zaspokajania potrzeb rodziny (w wyżej opisanych zakresach), tworzenia majątku (spłacając raty kredytu, zakupując składniki majątku, jak wyposażenie domu), pracy w gospodarstwie domowym. Nie istnieją przy tym – jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, które to stanowisko Sąd Okręgowy w pełni podziela - ważne powody przemawiające za ustaleniem nierównych udziałów, których apelujący, mimo ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu nie wykazał. Podkreślić bowiem trzeba, że ustalenie nierównych udziałów może nastąpić jedynie na wniosek, a nie z urzędu przez Sąd. W razie złożenia takiego wniosku, zgodnie z

art. 6 k.c. ciężar wykazania istnienia przesłanek warunkujących ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym spoczywa na tym, kto zgłosił wniosek o ustalenie nierównych udziałów (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 października 1997 r., II CKN 348/97, nie publ.) – a więc w niniejszej sprawie na apelującym uczestniku postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację uczestnika jako nieuzasadnioną.

Z uwagi, iż postanowienie nie kończy postępowania w sprawie, Sąd Okręgowy nie rozstrzygał o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSO Agnieszka Śliwa SSO Ewa Blumczyńska SSR del. do SO Joanna Mataczyńska